

成化十四年

รัชกาลที่ 2
ปีที่สิบสี่

everY

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

2

เมิ่งซีสื่อ 梦溪石 เขียน
อัญชลี เตชะ-ธิตกุล แปล
อาทัก 阿嘎 ภาพ

รัชศกเฉิงว่าปี่สี่สิบ 2

เม้งซี่สือ เขียน อัญชลี เถยริติกุล แปล

《成化十四年》

Volume 02

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

平心工作室 (欣燦連股份有限公司) Covers Illustrated by Aga (阿嘎)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2216-0

ภาพประกอบ Aga (阿嘎)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขุมวิท แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

มีโอกาสดำรงผลงานต่อเบื้องพระพักตร์ทั้งที่ ถ้าเป็นขุนนางคนอื่นฯ คงเนื้อเต้นด้วยความยินดี จบงานนี้ เรื่องได้เลื่อนขั้นยั้งแค่เบาๆ แต่เพราะถึงพื้นต่างจากขุนนางทั่วไป แทนที่จะดีใจ กลับปวดขมับกลัดกลุ้มสิไม่ว่า เฮ้อ! เขาก็อยู่เจียบๆ ของเขาดีอยู่แล้วเชียว

สุยโจวมีเหตุกะทันหันให้ต้องไปจากเมืองหลวงเสียด้วย แต่ข้างกายถึงพื้นก็เชื่อว่า จะว่างลงค่ะ เพราะคนที่เข้ามาเสียบแทน สวมบทคู่หูเป็นการชั่วคราว (หรืออาจจะถาวร?) ก็คือคุณท่านวังจื้อผู้แสนจะเจ้ากี้เจ้าการเอาใจยากนั่นเอง คนคนนั้นเปิดตัวมาแสนจะน่าหมั่นไส้ แต่อ่านไปอ่านมาก็มีมนต์น่ารักๆ เหมือนกันนะ แถมมาดราชีนีๆ ของเขาก็น่าจะถูกใจใครหลายคนไม่น้อยเลย

'รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่' ล่วงมาถึงเล่มสองแล้ว มาติดตามดูพัฒนาการความก้าวหน้าในด้านอาชีพการงานของถึงพื้น ควบคู่ไปกับแอบมองความสัมพันธ์ที่ได้ทำผู้พิพากษาของเรามีต่อผู้คนรอบตัวกันต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ถึงพัน

มีชื่อจริงว่า 'รุ่งชิง' อายุเพิ่งจะยี่สิบก็สอบได้อันดับหนึ่งของบัณฑิตเอกชั้นหนึ่ง เวลานี้ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลชั้นเทียบ สมถะเรียบง่าย พอใจในสิ่งที่ตนมี พิถีพิถันก็แค่กับเรื่องอาหารการกินเท่านั้น

* สุธยา

มีชื่อจริงว่า 'ก่วงชวน' องค์กรฯเสื้อแพรแห่งกองปราบฝ่ายเหนือ เจียบขริ่มพูดน้อย ไม่ค่อยแสดงอารมณ์พื้นฐานครอบครัวยุคโบราณ มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับพระพันปีองค์ปัจจุบัน

* วังจื่อ

ผู้บัญชาการสำนักประจิม ชั้นที่ข้างกายจักรพรรดินิสัยทะเยอทะยาน กระหายอำนาจมากกว่าทรัพย์สินเงินทอง สำนักประจิมมีหน้าที่ตรวจสอบหน่วยองค์กรฯเสื้อแพร สามารถสังหารผู้เป็นภัยได้ทันที

* อาตง

เดิมเป็นเด็กหญิงรับใช้ในคฤหาสน์สกุลหลี่ ถึงพันรู้สึกถูกชะตาเอ็นดู ภายหลังจึงรับเป็นน้องสาวบุญธรรม มีนิสัยพิถีพิถันเรื่องอาหารการกินเหมือนกันกับถึงพัน
ร่าเริง ฉลาดเฉลียว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 8

หมอหลวงขุนขึ้นบริเวณที่ตั้งเข็มเรียวเล็กออกมาจากร่างของนางเจ้า เมื่อครู่ "มีจุดลมปราณตำแหน่งหนึ่ง ชื่อว่าจุดสุ่ยเฟิน* ในตำรา 'หุ่นจำลองฝังเข็ม' ของราชวงศ์ซ่งเหนือบันทึกไว้ว่าหากเป็นโรคบวม น้ำ การมยา** จะให้ผลดีที่สุด อาจารย์ได้ตั้งแต่เจ็ดถึงหนึ่งร้อยแห่งยา ห้ามมิให้ฝังเข็มเพราะอาจทำให้เสียชีวิตได้อันที่จริงใช้ว่าจะห้ามใช้เข็มโดยเด็ดขาด เพียงแต่ผู้ฝังเข็มบางคนยังไม่ชำนาญ อาจพลาดพลังฝังเข็มลึกเกินไปจนก่อให้เกิดผลเสียร้ายแรง"

พวกถึงฟังแล้วกระจ่างทันที จุดลมปราณล้วนส่งผลต่อสภาพร่างกาย อย่างจุดสุ่ยเฟิน หากใช้มีอกดคลึงหรือรมยา จะช่วยรักษาอาการบวม น้ำ และ ท้องเสีย ทว่าในทางกลับกันหากจุดลมปราณถูกกระตุ้นไม่ถูกวิธีก็เป็นผลร้ายกับร่างกายได้เช่นกัน

หมอหลวงขุนอธิบาย "จุดสุ่ยเฟินอยู่บนเส้นลมปราณเริน*** อยู่ในเส้นลมปราณตรงกับกระหม่อมพอดี หากฝังเข็มที่จุดสุ่ยเฟิน บนกระหม่อมก็จะปรากฏจ้ำเลือด เมื่อก่อนข้าเคยได้ยินท่านอาจารย์พูดถึง หากวันนี้ไม่ได้ประจักษ์แก่สายตา ย่อมไม่เชื่อเด็ดขาดว่ามีคนที่ปองร้ายผู้อื่นด้วยวิธีการเช่นนี้! คนผู้นี้ย่อมอ่านตำราแพทย์มาอย่างซ้ำซาก ไม่แน่ว่าอาจเป็นหมอกก็ได้"

* จุดสุ่ยเฟิน คือจุดลมปราณที่อยู่เหนือสะดือขึ้นมาประมาณ 1 นิ้ว

** การมยา ในที่นี้คือการนำสมุนไพรซึ่งเผาแล้วมานาบตรงจุดลมปราณต่างๆ

*** เส้นลมปราณเริน มีวิธีการไหลเวียนอยู่ตลอดแนวเส้นกลางลำตัวด้านหน้า เริ่มจากจุดตรงกลางระหว่างอวัยวะเพศและทวารหนัก ไหลเวียนขึ้นไปทอยบุมได้ริมฝีปากล่าง

เพียงแต่ทักษะฝีมือเช่นนี้ไม่ใช้ในการช่วยชีวิตคน กลับนำมาเช่นฆ่าสังหาร คิดแล้วก็น่าโมโหหนัก!"

หมอลหลวงขุนโกรธเกรี้ยวเดือดดาลกับฆาตกร พวกถึงพินกลับมีสีหน้า ครุ่นคิดหนักใจ

เดิมทีพวกเขานึกว่าหานเจ้าเสียชีวิตด้วยยาพิษ คาดไม่ถึงว่าสุดท้าย กลับเป็นเพราะถูกฝังเข็มที่จุดลมปราณสำคัญ การตายลักษณะนี้อำพราง แบนเนียน หากวันนี้หมอลหลวงขุนไม่อยู่ด้วย จนเห็นความเกี่ยวโยงระหว่าง กระหม่อมกับจุดสุมพิษpen อยู่ว่าแต่โคนผมของหานเจ้าเลย ต่อให้ผ่าชำแหละ ศพของเขาก็ใช้ว่าจะพบจุดผิดสังเกตเสมอไป เนื่องจากเข็มเล่มนั้นทั้งเล็กและ สั้น อีกทั้งก่อนหน้านี้นักพวกเขาก็มุ่งประเด็นไปที่ยาพิษ ย่อมเอาแต่มุ่งความสนใจ ไปที่หลอดเลือดและช่องอก ใ้ว่าจะสังเกตจุดสุมพิษpenเสมอไป

"หากมีเข็มอยู่ในร่างกายของหานเจ้า เวลาจับชีพจรแล้วจะรู้ได้หรือไม่" ถึงพันทาม

หมอลหลวงขุนรู้ว่าเขาจะถามอะไร จึงส่ายหน้ากล่าวว่า "ถ้าถูกเข็มฝัง เข้าไปในร่าง ไม่มีทางที่จะคงสภาพปกติอยู่ได้นานเช่นนั้น หลายวันก่อน ตอนที่ข้าตรวจชีพจรให้หานเจ้า ข้ายืนยันว่าเขาไม่เป็นไร กล่าวคือจู่ๆ อาการ ก็กำเริบเร็วมาก ต่อให้เข็มเล่มนี้ทั้งเล็กและสั้น แต่ด้วยจุดลมปราณค่อนข้าง เฉพาะตัว ไม่เกินครึ่งวันหรือหนึ่งวันต้องแสดงอาการออกมาแน่นอน"

ถึงพันไม่เข้าใจ "ท่านกำลังจะบอกว่าเข็มของหานเจ้าเพิ่งถูกฝังเข้าไปใน วันเกิดเหตุ แต่หากเป็นเช่นนั้น หานเจ้าเองก็มีไข้เด็กทารกที่ยังพูดไม่ได้ ตอนที่ ถูกเข็มแทงเหตุใดจะไม่รู้สึกตัว"

หมอลหลวงขุนกล่าว "หนึ่งคือเข็มนี้เล็กบางยิ่ง เข็มที่เล็กบางราวกับขนวัว ฝังเข้าไปในร่างกาย ใ้ว่าจะรู้สึกได้ชัดเจนเสมอไป สองคือเข็มเล่มนี้ก็มีได้ เข้าไปในร่างกายทั้งหมด หานเจ้าเองก็ไม่สังเกตเห็น คนรอบข้างมีแต่จะเข้าใจว่า เป็นอาการปวดท้องทั่วไป การตายของเขาเหนือความคาดหมาย น้อยคนที่ คิดโยงไปถึงจุดนั้น"

สยิวสนับสนุนคำอธิบายของหมอลหลวงขุนอยู่ข้างๆ "หากเป็นข้า

ข้าสามารถฝังเข็มเล่มนั้นผ่านเนื้อผ้าเข้าสู่ร่างกายอีกฝ่ายได้อย่างง่ายดาย โดยไม่ให้เขารู้ตัว ยิ่งเป้าหมายเป็นเด็กที่ไม่ประสีประสา ระวังตัวน้อย ก็ยิ่งง่ายแล้ว"

ถึงพื้นฟังคำพูดของพวกเขาแล้วก็ย่นคิ้วถาม "หากเป็นเช่นนั้น ปัญหาที่อยู่ใครสัมผัสใกล้ชิดกับหานเจ้าในวันที่เขาตาย คนผู้นี้จะเป็นคนที่หานเจ้ารู้จัก มิฉะนั้นไม่มีทางได้ประชิดตัวอย่างสนิทสนมจนฝังเข็มเข้าไปในร่างกายของเขาได้แน่"

นั่นมีได้อยู่ในส่วนที่หมอหลวงเชี่ยวชาญแล้ว อีกทั้งเรื่องนี้พัวพันเป็นวงกว้าง ข้ายังมีความเป็นไปได้สูงที่อาจเกี่ยวพันถึงคนในวัง ถึงพื้นไม่อยากให้เขาลำบากใจ จึงให้เปียนอวีสั่งคนไปส่งหมอหลวงขุนกลับก่อน

ถึงพื้นกล่าวกับสุยโจว "ข้าจำได้ว่าหานเจ้าเข้าวังในช่วงยามเหมาประมาณยามเงิน* หนึ่งเค่อ พระพันปีโจวรับสั่งให้ข้ารับใช้นาชนมไฉ่หน่อไม่ไปส่ง ยามเงินสองเค่อ วันก๊วยเพยประทานถั่วเขียวต้มไปเหมามาให้ ประมาณยามเงินสี่เค่อ หานเจ้าบอกว่าปวดท้อง จากนั้นก็เสียชีวิต หรือก็คือต้องเริ่มนับตั้งแต่นาเหมา ระยะเวลาทั้งหมดคือหนึ่งชั่วโมงกับอีกสี่เค่อ"

"ไม่ต้องรวมเวลาช่วงเช้าก่อนที่เขาจะออกจากเรือนด้วย" สุยโจวเสริม

ถึงพื้นครุ่นคิด "ความหมายของท่านคือคนในสกุลหานเองก็น่าสงสัยหรือ"

สุยโจวกล่าวตอบ "ข้าเองเคยสืบคดีมาไม่น้อย สู้ตายคนร้ายมักเป็นคนที่ไม่สะดุดตาที่สุด นี่ก็เพื่อป้องกันไว้ก่อน เพิ่มหนทางสืบสวนอีกหนึ่งความเป็นไปได้"

ถึงพื้นพยักหน้า "ถ้าเป็นตามปกติหานเจ้าสมควรตื่นมาล้างหน้าแต่งตัว เข้าวังช่วงยามอื่น** ท่านหมอขุนเองก็บอกแล้วว่าจุดสุ่ยเฟินถูกแทง เข็มจะเลื่อนลงลึกตามการเคลื่อนไหว อาการกำเริบเร็วมาก สองชั่วโมงกับอีกสี่เค่อ ไม่น่าจะนานกว่านี้แล้ว"

และในเวลานี้เอง ด้านนอกมีคนของตำหนักบุรพามา บอกว่ารัชทายาท

* ยามเงิน คือช่วงเวลา 07.00 น. ถึง 09.00 น.

** ยามอื่น คือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

ต้องการพบถึงพื้น

ถึงพื้นไม่แปลกใจ ต่อให้รัชทายาทไม่เรียกพบ เขาเองก็จะไปขอพบ รัชทายาทอยู่แล้ว

มีประสบการณ์จากเมื่อคืน เมื่อเช้าวันอีกครั้งจึงไม่มีความรู้สึกตื่นเต้นอะไรมากนัก หน้าข้าเวลานี้ในหัวของถึงพื้นมีแต่เบาะแสของคดีตำหนักบุรพา ไม่มีเวลาสนใจมองทิวทัศน์

เมื่อคืนก็ได้พบรัชทายาทแล้ว ทว่าพบยามกลางวัน ภาพจึงแจ่มชัดกว่า ปีนี้อาจรัชทายาทเพิ่งครบแปดปีเต็ม แต่เพื่อหลบเลี้ยงดูของวันก๊วยเพย ต้องอยู่อย่างหลบซ่อนในวังตั้งแต่เล็ก อาหารการกินล้วนเป็นอาหารที่เหล่านางกำนัลและขันทีแอบเก็บไว้ให้ ร่างกายจึงค่อนข้างซูบผอม ดูแล้วเหมือนเพิ่งจะอายุห้าหกปี ชูตรัชทายาทที่สวมอยู่ก็หลวมจนน่าเห็นใจ

แต่แม้จะไม่ได้ถือกำเนิดมาพร้อม มีชีวิตความเป็นอยู่หรูหรา กลับดูออกว่าเขาฝึกตนอย่างหนัก จรรยา มารยาทล้วนมีความเหมาะสม ไร้ข้อตำหนิให้จับผิด หลังจากถึงพื้นถวายบังคมแล้ว รัชทายาทก็กล่าวทันที "ใครก็ได้ยกเก้าอี้มาให้ได้เท่าถึง ยกน้ำชาไปด้วย"

ถึงพื้นบอกปิด "ขอบพระทัยที่ทรงเห็นใจ กระหม่อมเย็นก็พอพะยะค่ะ"

รัชทายาทกล่าว "ได้เท่าถึงสิบคดีให้เสร็จพอ ราชโองการอยู่กับตัว มิต้องเกรงใจ"

ถึงพื้นจึงไม่ติดออดอีก กล่าวขอบพระทัยแล้วนั่งลง

"คดีนี้ได้ทำถึงได้เรื่องอะไรหรือไม่" รัชทายาทเอ่ยถาม

ตอนแรกเขาเพียงคิดถามพอเป็นพิธี เพิ่งผ่านมาเพียงวันเดียว จะสืบพบอะไรได้ ใครจะคิดว่าถึงพื้นกลับตอบว่า "ได้เรื่องบางอย่างจริงพะยะค่ะ"

ถึงพื้นเล่าสาเหตุการตายของหานเจ้า รัชทายาทฟังแล้วเบิกตาโพลง ลุกจากที่นั่งอย่างอดไม่อยู่ "เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น เพราะอะไร เสียวจาน่าเวทนากัน!"

ต่อให้เขามุ่งมั่นสำรวจตนเพียงใด อย่างไรก็ยังเป็นเพียงเด็กอายุแปดขวบ แม้จะผ่านอุปสรรคมากมายตั้งแต่เล็ก แต่เมื่อได้ยินว่าสหายตัวน้อยที่อยู่ด้วยกัน

ตายอย่างน่าเวทนา ก็ยังคงอดน้ำตาคลอไม่ได้

"ได้เท่าถึง ใครเป็นคนปองร้ายเสียเว้ากันแน่ ท่านสืบได้หรือยัง"

ตอนที่รัชทายาทเอ่ยปากพูด ถึงพื้นเองก็พินิจอีกฝ่ายอย่างละเอียด

แม้กิริยาท่าทางของคนคนหนึ่งจะใช้เป็นหลักฐานเชิงรูปธรรมไม่ได้ แต่ใช้ศึกษาเพิ่มเติมได้

ในวัยเด็กรัชทายาทประสบกับความยากลำบาก อาจมากมายกว่าสามัญชนทั่วไปด้วยซ้ำ เขาต้องเสี่ยงกับความตายอยู่ทุกเมื่อ ด้วยเหตุนี้จึงต้องคอยผลัดเปลี่ยนย้ายที่พำนักตามเหล่านางกำนัลและขันทีผู้ภักดีในวังไปเรื่อยๆ เพื่อหลบการปองร้ายจากวันก๊วยเพย หากอยู่ในตำหนักนานเรื่องเล่าอาจเป็นเนื้อเรื่องที่เรียกน้ำตาพอสมควร ทว่าในรัชศกเฉิงฮว่ากลับเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

จี้เพยผู้เป็นมารดาของเขาเสียชีวิตเมื่อสามปีก่อน เป็นปีที่เขาเพิ่งถูกแต่งตั้งเป็นรัชทายาทพอดี ยามนั้นไร้คนก้าวออกมาเรียกร้องให้สืบสวนสาเหตุการตาย ถึงที่สุด ทุกคนต่างพร้อมใจปล่อยให้เรื่องนี้เงียบลง และคิดว่ารัชทายาทยังเล็ก ย่อมไม่ระลึกใส่ใจ

แต่เด็กคนหนึ่งที่เกิดเกินอายุ ไหนเลยจะไม่รู้ว่ามีมารดาประสบพบเจอกับอะไรบ้าง ข่าวลือต่างๆ ที่แพร่สะพัดทั่ววัง ไยจะไม่ลือมาถึงหูเขา

แต่แม้จะเผชิญหน้ากับอุปสรรคขวากหนามมากมายเช่นนี้ รัชทายาทก็มีได้มีนิสัยรักเจ้าแผนการ ตรงกันข้ามกลับสุขุมเยือกเย็น แวดตาใสกระจ่าง มิได้ถูกความชั่วร้ายของโลกครอบงำให้มัวหมอง

ถึงพื้นเองก็ประสบเรื่องราวเกี่ยวกับใจคนมาไม่น้อย ด้วยการสังเกตของเขา จากท่าทางความรู้สึกต่อหานเจ้าที่รัชทายาทเผยให้เห็นยามนี้ อีกฝ่ายน่าจะไม่ใช่เกี่ยวข้องกับคดี อย่างน้อยก็ไม่เหมือนกับที่วันก๊วยเพยสงสัยว่ารัชทายาทจงใจใส่ความนางเพื่อแก้แค้น

คนถ่อมมองสัตว์บุรุษ มักเอาความสำนึกต่ำช้าของคนถ่อยวัดคุณธรรมของสัตว์บุรุษ พวกเขาไม่รู้สัตว์บุรุษคิดอะไร ยิ่งไม่มีทางเข้าใจความคิดของสัตว์บุรุษ

ถึงพื้นสายตีสระ ก่อนตอบว่า "เวลานี้ตรวจสอบสวนได้เพียงสาเหตุการตาย

เท่านั้น ต่อให้รัชทายาทไม่รับสั่งให้คนไปตามกระหม่อมมา กระหม่อมเองก็เตรียมตัวมาขอเฝ้าพระองค์พอดี กระหม่อมอยากทราบบว่าช่วงเวลาตั้งแต่ห่านเจ้าเข้าวังจนถึงตอนที่เขาตาย เขาได้ทำอะไรบ้างและพบกับใครบ้าง"

รัชทายาทกะพริบตา นิ่งอึ้งไปอึดใจใหญ่ จากนั้นก็ส่ายหน้า "ไม่มีเขาเรียนตำรา กับข้าอยู่ที่นี้ตลอด ไม่ได้ไปที่ใดเลย"

ถึงพื้นทั้งโกรธทั้งขำ ดูแล้วก็รู้ทันทีว่ารัชทายาทผู้นี้โงกไม่เก่งเอาเสียเลย "รับสั่งนี้เป็นความจริงหรือพะย่ะค่ะ หากอีกฝ่ายมิได้มุงร้ายเฉพาะห่านเจ้า แต่มีเจตนาอื่น น่ากลัวว่ารัชทายาทเองก็จะมีอันตรายนั่นกัน"

รัชทายาทนิ่งเงียบไป

ถึงพื้นตัดสินใจบีบคั้นอีกฝ่าย "หากพระองค์ไม่ยอมรับสั่งความจริง กระหม่อมคงได้แต่ไปขอให้ฝ่ายาททรงช่วย"

พูดจบเขาก็ลุกขึ้นยกมือประสานคำนับ กำลังจะก้าวเท้าเดินออกไปด้านนอก

รัชทายาทรีบละล้าละลักเรียกรั้งเขาไว้ ข้ายังวิ่งตามไปอย่างเสียกิริยา "อย่า! อย่าเพิ่งไป! รอเดี๋ยว!"

ถึงพื้นหันร่างกลับมา

รัชทายาทขบริมฝีปาก "ข้าบอกท่านได้ แต่คนคนนั้นไม่มีทางปองร้ายข้าแน่นอน และยังไม่มีความทำร้ายเสียเลยเจ้า ท่านต้องรับปากว่าห้ามพูดเสียดจพ้อเป็นอันขาด"

ถึงพื้นพยักหน้า "ขอเพียงไม่เกี่ยวข้องกับคดี ไร้ความเกี่ยวพันกับฆาตกร กระหม่อมยอมไม่สืบสาว"

รัชทายาทไม่ส่งเสียง ยืนนิ่งใจอยู่ตรงนั้น ถึงพื้นเองก็ยืนประสานมือรอไม่ได้เร่งรัดใดๆ

นานพักหนึ่ง รัชทายาทบัญชาให้ข้ารับใช้โดยรอบออกไป แล้วจึงกล่าวกับถึงพื้น "ยามเฝ้าหลังจากเสี้ยวเจ้าเข้าวังแล้ว พวกเราก็เรียนตำราด้วยกัน ระหว่างนั้นข้าให้เขาไปเยี่ยมคนคนหนึ่งในที่แห่งหนึ่ง ไปกลับใช้เวลาค้างชั่วยามเท่านั้น หนาข้าคนคนนั้นไม่มีทางทำร้ายเสียเลยเจ้า และยังไม่มีความปองร้ายข้า"

แน่นอน!"

ถึงพื้นถาม "คนผู้นั้นคือใคร"

รัชทายาทตอบ "พระนางอู่"

ถึงพื้นตั้งตัวไม่ทัน "พระนางอู่องค์ใดหรือ"

รัชทายาทกล่าว "พระอัครมเหสีองค์แรกของเสด็จพ่อ พระอัครมเหสีอู่อย่างไรเล่า"

อ้อ พระอัครมเหสีอู่คนนั้นนี่เอง

ถึงพื้นนึกออกแล้ว พระอัครมเหสีอู่พระองค์นั้นถูกโอรสสวรรค์องค์ปัจจุบัน ปลดออกจากตำแหน่ง ขับไปอยู่ที่ตำหนักประจิมเพราะทรงลงอาญาว่านภัยเพย หลังจากนั้นก็น้อยมากที่จะได้ยินชื่อของคนคนนั้นทั้งในและนอกวังหลวงสตรีผู้นี้ราวกับถูกลืมเลือนไปจากปวงชนอย่างสิ้นเชิง

รัชทายาทเล่า "พระนางอู่ประทับที่ตำหนักประจิม ที่นั่นมักขาดแคลนข้าวของเครื่องใช้กับอาหารการกิน ข้าไม่สะดวกจะไปมาด้วยตนเอง มีเพียงเสี่ยวเจาที่อายุน้อย สถานะพิเศษ ไม่กระดุนให้ใครซักถามสงสัย ฉะนั้นบางครั้งข้าจึงให้เสี่ยวเจานำข้าวของบางอย่างไปให้"

ถึงพื้นเฉลียวฉลาด เพียงสะกิดเล็กน้อยก็เข้าใจ "อดีตพระอัครมเหสีทรงเคยช่วยเหลือพระองค์ใช่หรือไม่"

รัชทายาทไม่ปริปาก นัยนดาดำขลิบจับจ้องเขาอย่างไม่ละสายตา

ถึงพื้นกล่าวเสียงนุ่ม "โปรดวางพระทัย เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับคดีกระหม่อมจะไม่แพร่พรายแม้แต่คำเดียว เรื่องนี้กระหม่อมจะถือว่าไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่ทางตำหนักประจิม อย่างไรกระหม่อมก็ยังคงไปตรวจดูสักหน่อย"

รัชทายาทเริ่มร้อนใจ "ไม่ได้ ถึงเวลาถ้าเสด็จพ่อทรงทราบที่ท่านไปที่นั่น ภัยเพยเองก็ต้องทรงทราบด้วยแน่ ถ้าเกิดพวกเขามิรับสั่งถามว่าเหตุใดท่านจึงไปหาพระนาง เรื่องราวในปีนั้นก็จะถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีก ถึงเวลาภัยเพยไม่มีทางปล่อยพระนางอู่แน่!"

"เช่นนั้นก็บอกว่าท่านเจ้าชุกซน ถือโอกาสระหว่างพักหลบออกไปเที่ยวเล่น

กระหม่อมจะตรวจสอบเส้นทางที่เขาอาจจะไป ถึงตอนนั้นไม่เพียงดำหนักประจิม แต่จะรวมถึงพื้นที่ละแวกนั้นทั้งหมด หากอดีตพระอัครมเหสีทรงไร้ความเกี่ยวข้องกับคดีนี้ วันก๊วยเพยก็จะไม่ทรงสงสัยเรื่องที่ในอดีตพระนางทรงเคยเลี้ยงดูช่วยเหลือพระองค์แล้ว เอาเช่นนี้เป็นอย่างไรพะยะคะ" ถึงพันทกล่าว

รัชทายาทอัปปากค้างเล็กน้อย มองเขาด้วยความฉงน คล้ายไม่อยากเชื่อว่าขุนนางคนหนึ่งจะหาหรือเรื่องหลอกลวงเบี่ยงสูงกับตนซึ่งหน้า

ถึงพันทบายยิ้มบางบนหน้า กล่าวรวกับอ่านใจอีกฝ่ายออก "เรื่องนี้ไม่ถือว่าเป็นการหลอกลวงเบี่ยงสูง เพียงแค่ปรับเปลี่ยนเรื่องราวเล็กน้อย กระหม่อมทำเพื่อรัชทายาทและขอรัชทายาทโปรดช่วยกระหม่อมปิดเป็นความลับด้วย"

"ท่านไม่กลัวล่วงเกินก๊วยเพยหรือ ยามนี้ทั่วราชสำนักได้คนกล้าล่วงเกินก๊วยเพย เหตุใดท่านจึงไม่กลัว" รัชทายาทสงสัย

"ใช่ว่ากระหม่อมจะไม่กลัว เพียงแต่วิญญูชนรู้จักแยกแยะผิดชอบชั่วดี น้ำพระทัยที่อดีตพระอัครมเหสีทรงช่วยเหลือพระองค์ไว้ส่วนเกี่ยวข้องกับคดีนี้ ก็ควรเป็นความลับ เดิมทีโลกนี้ไม่ควรมีผู้ที่ทำดีแต่ได้ชั่ว กระหม่อมสืบคดีก็เพื่อหาตัวฆาตกร จะยกคุณธรรมมาอ้างแล้วปล่อยให้คนดีถูกทำร้ายมิได้ แน่نونว่าหากพระนางทรงเกี่ยวข้องกับคดี ถึงเวลาขอรัชทายาทโปรดประทานอภัยที่กระหม่อมมีอาจเห็นแก่เรื่องส่วนตัว"

รัชทายาทพยักหน้าหงึกหงัก "พระนางอยู่ทรงเป็นคนดี พระนางไม่มีทางทำเรื่องเช่นนั้นแน่ แต่พระนางประทับอยู่ที่ตำหนักประจิมมานาน ทรงสติไม่ติดนัก บางครั้งยังทรงมีอาการคลุ้มคลั่ง ขอได้เท่าถึงอย่าถือสา"

ถึงพันทยกมือประสานคารวะ "รัชทายาทโปรดวางพระทัย เช่นนั้นกระหม่อมขอทูลลา"

เขาถอยหลังไปหลายก้าว หันร่างกำลังจะไป

"เดี๋ยวก่อน!" รัชทายาทร้องเรียกเขาไว้ และย่างเท้าเข้ามา

ถึงพันทหันกลับมา ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ

รัชทายาทกล่าวกับเขา "ได้เท่าถึง เมื่อครู่ท่านบอกว่าโลกนี้ไม่ควรมี

ผู้ที่ทำดีแต่ได้ชั่ว ข้าคิดว่าท่านพูดมีเหตุผล และชอบคำพูดนี้มาก ภายหน้าท่านมีโอกาสเข้าวังอีกหรือไม่ ข้าอยากสนทนากับท่านบ่อยๆ"

ถึงพันเย้มยืม "นี่มิใช่เรื่องที่กระหม่อมจะตัดสินใจเองได้ รัชทายาททรงมีผู้ปรีชาสามารถรายล้อม ล้วนเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีปัญญาเลิศล้ำกว่ากระหม่อม คนดีมีความสามารถอย่างกระหม่อมมิควรจะอยู่ในพระเนตรพะย่ะค่ะ"

รัชทายาทเองก็ระบายยิ้มน้อยๆ ดวงหน้าหมดจดดูไม่ละม้ายจักรพรรดิเจิงฮว่า ถึงพันเควว่าเขาน่าจะละม้ายกับมารดาที่จากไปเร็วผู้นั้นมากกว่า "ได้เท่าถึง ท่านถ่อมตัวเกินไปแล้ว ข้าเคยได้ยินชื่อเสียงของท่าน บัณฑิตที่เข้าสอบในรัชศกเจิงฮว่าปีที่สิบเอ็ดใช่หรือไม่ ข้ายังเคยอ่านบทความของท่านเขียนได้ดีมากเชียว!"

"ขอบพระทัยที่ทรงชม ต่อไปหากมีโอกาส กระหม่อมย่อมมาขอเข้าเฝ้าพระองค์แน่นอน"

รัชทายาทพยักหน้า "ได้ ข้าจะรอ ขอได้เท่าถึงโปรดหาตัวฆาตรกรออกมาให้ได้ด้วย เพื่อเป็นการส่งวิญญาณเสียเจ้าสุสุคติ"

ถึงพันประสานมือรับ "กระหม่อมจะทำสุดความสามารถ!"

เขาไม่เสียเวลาอีก หลังจากออกจากตึกตึกแล้วก็รีบกระวีกระวาดไปเข้าเฝ้าจักรพรรดิเจิงฮว่า

เดิมที่จักรพรรดิมีอุปนิสัยปล่อยปละละเลยกับเรื่องใหญ่ในราชสำนัก ทว่าคตินี้หนักหนาสำคัญ ฆาตรกรตัวจริงที่อยู่เบื้องหลังยังไม่เผยโฉม อีกทั้งสาเหตุการตายของหานเจ้าก็พิศวง กระตุ้นความสนใจของพระองค์ได้ไม่น้อย ได้ยินว่าคดีมีความคืบหน้า จึงตกลงให้เรียกถึงพันเข้าพบ

ถึงกระนั้นถึงพันก็ยังรออยู่ด้านนอกนานสองนานกว่าจะได้เข้าไป

เมื่อได้พบ ถึงพันเองก็ไม่มีท่าที่เซ่นขุนนางผู้น้อยพบโอรสสวรรค์ ตื่นเต้นจนหวังแต่ประจบสอพลอ แต่เข้าประเด้นสำคัญอย่างไม่อ้อมค้อม

สาเหตุการตายของหานเจ้า ตอนที่เขาไปเข้าพบรัชทายาท คนของ

สำนักประจิมคงรายงานจักรพรรดิเจ็ญว่แล้วแน่นอน ฉะนั้นถึงพื้นจึงเอ่ยเพียงคร่าวๆ ก่อนจะเข้าไป อธิบายการวิเคราะห์ของตน พร้อมทั้งขอให้เปิดพื้นที่ส่วนหนึ่งในวังให้เขาไปสืบสวนอย่างละเอียดครบถ้วน

ความจริงแล้วเขาทำเช่นนี้เพียงเพื่อให้ได้ไปสอบปากคำพระอัคมเหสีผู้ที่ถูกปลดแล้วเท่านั้น ทว่าติดที่ความแค้นที่วันก๊วยเพมีต่ออดีตพระอัคมเหสี หากนางรู้ในอดีตรองเคยช่วยเหลือรัชทายาท ซึ่งตอนนี้รัชทายาทยังส่งคนลอบไปเยี่ยมเยียนเป็นระยะ เป็นได้หาทางเล่นงานอดีตพระอัคมเหสีแน่ ในเมื่อถึงพื้นรับปากรัชทายาทแล้วว่าจะไม่เปิดเผยเรื่องของพระนาง จึงได้แต่ใช้ทางอ้อม

จักรพรรดิเจ็ญว่หาว่าวันพวันพริงกับเหตุการณ์ที่นักพรตหนีลอบเข้าวังส่วนในเพื่อหวังสังหารพระองค์ ได้ยินการตายของนางเจ้าแล้ว ตอนแรกก็นึกไปถึงว่าเป้าหมายของคนร้ายอาจเป็นรัชทายาทหรือพระองค์เอง จึงตอบตกลงกับคำขอของถึงพื้นโดยไม่ได้ลังเลนัก แต่ด้วยความที่ถึงพื้นเป็นขุนนางราชสำนัก จักรพรรดิเจ็ญว่จึงมีเงื่อนไขให้เขาต้องมีขันทีติดตามในยามที่เดินเหินอยู่ในวัง ห้ามออกจากบริเวณที่กำหนดและห้ามไปยังสถานที่ที่ยังมิได้รายงานล่วงหน้าโดยพลการ

ถึงพื้นยอมรับปากทุกข้อ ด้วยชั้นตอนพิธีการอันวุ่นวาย กว่าเขาจะออกจากวังก็เป็นเวลาห้าค่ำแล้ว นำสงสารได้ทำถึงที่ได้แต่วิ่งวนตลอดทั้งวัน ยังไม่มีอะไรตกถึงท้อง ตำแหน่งของเขาค่อนข้างเล็ก แม้จะเข้าวังมาเพื่อปฏิบัติภารกิจ แต่ก็มิได้รับสิทธิให้อยู่กินข้าว หากเปลี่ยนเป็นมหาดบณฑิตแห่งสภาขุนนางหรือเสนาบดีประจำกรมทั้งหกกำลังทำหน้าที่อยู่ ย่อมไม่ถูกรับรองเช่นนี้แน่นอน

แต่ต่อให้เขาเหน็ดเหนื่อยเพียงใดก็ยังไม่ได้ตรงดิ่งไปหาอาหารใส่ท้อง กลับมุ่งหน้าไปที่สำนักประจิม เนื่องจากศพของนางเจ้ายังอยู่ที่นั่น

ไดยินว่าได้เข้าถึงกลับมาแล้ว เปียนอวี่ก็เร่งมาถึงอย่างรวดเร็ว

ถึงพื้นถามอีกฝ่าย "นายกองร้อยสุยไปตั้งแต่เมื่อไร"

"หลังจากท่านไปไม่นาน เขาเองก็ไป จากนั้นก็ส่งคนมาฝากข้าบอกท่านว่า

มีงานด่วนที่กองปราบฝ่ายเหนือ นายกองร้อยสุขต้องออกเดินทางไกล น่าจะใช้เวลาหลายวันจนถึงครึ่งเดือน ท่านมิต้องรอเขาขอรับ"

ถึงพันเอกสนใจเสียคนหนึ่ง "เขาไปไม่ได้เวลาเลย แล้วนี้จะให้ข้าไปหา สหายรู้ใจที่ใดมาช่วยงานทันทีทันใดเล่า"

"ก็ยังมีข้าอยู่ทั้งคน"

วังจ้อ ผู้บัญชาการสำนักประจิมแห่งตำหนักแก้วเข้าประตุมาร่วมเสียงพูด

ถึงพันไร้คำจะกล่าว นี่ก็ช่างเหมือนเงาตามตัวเหลือเกิน

"วังกงกการกิจรัดตัว ไฉนจึงต้องตั้งใจมาช่วยข้าโดยเฉพาะด้วยเล่า"

"โอ๊ะ คุณเจ้าไม่สบบารมณเสียด้วย เจ้าต้องเข้าวังไปสืบสวนมิใช่หรือ ฝ่าบาทรับสั่งให้ข้ามาคุมเจ้า เพื่อเจ้าไปในที่ที่ไม่ควรไป! เจ้าคิดว่าสุขก่วงชน จะเตร็ดเตร่ในวังเป็นเพื่อนเจ้าได้รึ ต่อให้เขาเป็นพระญาติของพระพันปี ก็ไม่มี บารมีใหญ่โตเช่นนั้น!"

วังจ้อยิ้มเยาะ ไร้ท่าทีบนอบระมัดระวังเช่นยามรับใช้จักรพรรดิ พูดจา กับถึงพัน เขาอย่าอย่าไม่จำเป็นต้องเกรงใจ

"มีข้าอยู่ด้วยยังไม่พอใจอีกรึ นี่เป็นความโชคดีที่เจ้าร้องขอก็ยังไม่ได้ ด้วยข้า มีคนมากมายอยากพบข้าก็ยังไม่ได้พบ!"

เวลานี้วังจ้ออยู่ในชุดกิเลนพระราชทานซึ่งแตกต่างจากชุดชาวบ้าน สีครามอย่างตอนที่เจอที่เรือนเขียนอวีนครั้งก่อน การตัดเย็บของชุดกิเลนคล้าย ชุดเพียวอี้ขององค์รัชสีเสื่อแพรมาก เพียงแต่ภาพก็ไม่เหมือนกัน สัญลักษณ์ บรรดาคำก็ต่างกัน ชุดกิเลนนี้นับว่าประณีตหรูหรา วังจ้อเอามือไพล่หลัง เดินลอยชายไปมาอยู่ตรงหน้าถึงพัน รวากับนกยูงสี่สกลสี

"นับแต่วันนี้นักกว่าคดีจะเสร็จสิ้น ข้าจะอยู่กับเจ้า มีอะไรจะให้จัดการ ข้าสั่งคำเดียวก็ได้แล้ว ประสิทธิภาพของข้าที่เป็นผู้บัญชาการสำนักประจิม ย่อมสูงกว่าองค์รัชสีเสื่อแพรอย่างเจ้าสุขก่วงชนมาก หน้าข้าเขาเป็นแค่นายกองร้อยเท่านั้น เจ้าเองก็ไม่ต้องห่วง ข้าไม่ถ่วงชั่งถ่วงหาเจ้าหรอก ในเมื่อคดีนี้เป็นหน้าที่เจ้า เช่นนั้นก็มอบอำนาจการตัดสินใจให้เจ้าทั้งหมด"

วังจื้อพูดไปเสียหมด แล้วถึงพินยังพูดอะไรได้อีก เขาได้แต่กล่าวอย่าง
จนใจว่า "เวลานี้ประตูวังใกล้จะปิดแล้ว จะสืบอะไรก็ไม่พินคงต้องรอฟุ้งนี้"

วังจื้อตอบอึมเสียงหนึ่ง

ถึงพินเห็นเขายังไม่ไป จึงเอ่ยถามอย่างสงสัย "วังกงกนกินข้าวหรือยัง"

วังจื้อถามย้อน "กินแล้ว ไฉนจึงถาม ยังคิดจะให้ข้าเลี้ยงเจ้าอีกหรือ
ไม่มีทาง"

"...ข้าไม่ได้กินมาสองมื้อแล้ว หากวังกงกนไม่รังเกียจ ก็ไปกินกับข้า
อีกสักมื้อเถอะ"

เดิมถึงพินนึกว่าตนพูดเช่นนั้นแล้ว วังจื้อต้องสะบัดแขนเสื้อจากไปแน่
แต่ปรากฏว่ากงกนกลับเปลี่ยนชุดจริงๆ ทั้งยังมอบชุดชาวบ้านให้เขายืม
ผลัดเปลี่ยนด้วย จากนั้นก็เดินออกจากสำนักประจิมไปที่ร้านเกี้ยวน้ำแฉงลอย
ทางเหนือของเมืองพร้อมกับถึงพิน

จนกระทั่งวังจื้อนั่งลงบนตั่งข้างๆ เขา ถึงพินก็ยิ่งรู้สึกประหลาดใจไม่หาย
เขามิได้กริ่งเกรงหรือหวาดกลัววังจื้อ เพียงแต่ไม่รู้สาเหตุใญ่บัญชาการ
แห่งสำนักประจิม บุคคลที่วางอำนาจแม้กระทั่งกับหกกรมและสภาขุนนาง
เป็นปกติ เวลานั้นกลับลอยชายมากินเกี้ยวน้ำกับเขา ข้ายังไล่ไม่ไปอีกต่างหาก
วันนี้วังจื้อกินยาผิดขนาดหรือ

มิหนำซ้ำได้ทำถึงผู้ไม่สนิทกับวังจื้อเองก็รู้สึกตะขิดตะขวงใจที่มีขันที
คนหนึ่งตามติด ตอนแรกเขายังคิดแหวะร้านหนังสือเพื่อดูว่ามีงานประพันธ์ใหม่ๆ
หรือไม่ ผลกลายเป็นอย่างตอนนี้นี้ แล้วจะให้เขาไปที่นั่นได้อย่างไรเล่า

จูงมือกับขันทีไปดูงานประพันธ์รักชายหญิงในร้านหนังสือ ออกจะเป็น
จินตนาการเลิศล้ำไปหน่อยหรือไม่

"เหตุใดเจ้าจึงมองข้า ทำใจเลี้ยงอาหารข้าไม่ลงหรือ อย่าลืมนึกว่าคราวก่อน
ข้ายังเลี้ยงพวกเจ้าที่เรือนเชียนอวีน ลำพังแค่ราคาอาหารจานเดียวของที่นี่
ก็มากพอให้เจ้ากินเกี้ยวน้ำที่นี้ร้อยครั้งแล้ว!" วังจื้อเหินแถม

ถึงพินอ่อนใจ "เชิญๆ วังกงกนอยากกินอะไรก็สั่งได้เลย ข้ายินดี"

"ค่อยยังชั่ว แต่ที่นี้ก็ไม่มีอะไรให้สั่งนี่นา ไม่ว่าจานใดก็เกี้ยวน้ำทั้งนั้น!"

วังจ้อกล่าวอย่างจริงจัง

"วังกงกงกล่าวผิดแล้ว เจ้าแกล้งทำนี้ทำเกียวน้ำจนเลื่องชื่อ แต่บะหมี่น้ำก็ไม่เลว โดยเฉพาะน้ำแกงกระดูกที่เคี่ยวเป็นเวลานาน รสชาติยอดเยี่ยมเป็นที่สุด โรงเตี๊ยมเซียนเค่อยังเชื่อว่าจะมีพิธีพิถันเช่นนี้ พวกเขาเปิดร้านกันสองคนสามมีภรรยา ภรรยาปวดแบ่ง สามมีห่อเกียว ตอนนี้เย็นมากแล้ว คาดว่าบะหมี่คงขายหมดแล้ว แต่เกียวน้ำน่าจะยังเหลือ ถึงเวลาที่สั่งเกียวน้ำโรยด้วยต้นหอมกับงา ท่านควรลองให้ได้จริงๆ!" พูดถึงเรื่องกิน ได้เท่าถึงยอมรู้ละเอียดลึกซึ้ง

กิจการของร้านแผงลอยนี้ขายดีราวกับแจก พวกเขาั่งลงแล้วหญิงเจ้าของร้านจึงมาเช็ดโต๊ะทำความสะอาดน้ำแกงที่ลูกค้าโต๊ะก่อนทำหกละไวนั้นเป็นเพราะเห็นแก่ที่ได้เท่าถึงเป็นลูกค้าประจำ

หญิงเจ้าของร้านต้อนรับด้วยรอยยิ้ม "ได้เท่าถึง เอาเหมือนเดิมใช่หรือไม่ แล้วลูกค้าท่านนี้สั่งอะไรดี"

ถึงพ่นกล่าวกลัวหัวเราะ "ท่านบ่าก็แย่เสียจริงนะ เหลือแค่เกียวน้ำแล้วยังถามพวกเราว่าจะสั่งอะไร"

หญิงเจ้าของร้านอุทานเสียงหนึ่ง "ท่านเข้าใจซ้ำผิดแล้ว วันนี้บะหมี่เยอะเลยยังเหลือ ทั้งยังมีแป้งทอดใหม่ๆ ด้วย อยากสั่งมากินสักหน่อยหรือไม่"

ถึงพ่นรีบละล้าละลัก "ดี ๆ เอาแป้งทอดมาสี่ชิ้น!" จากนั้นหันไปถามวังจ้อ "ท่านเอาเกียวน้ำหรือบะหมี่"

วังจ้อนั่งอึ้งเล็กน้อย "เช่นนั้นก็เกียวน้ำแล้วกัน!"

ถึงพ่นกล่าวกับหญิงเจ้าของร้าน "เกียวน้ำหนึ่งที่ บะหมี่เกียวน้ำหนึ่งที่ โรยต้นหอมเยอะๆ!"

"ได้!" หญิงเจ้าของร้านถือโอกาสกล่าวหยอก "ได้เท่าถึง ท่านมีสหายในกองปราบฝ่ายเหนือเยอะจริงๆ ครั้งก่อนโน้นก็ได้เท่าเชวีย คราวก่อนก็ได้เท่าสุย คราวนี้พาคคนใหม่มาอีกแล้วหรือ"

ถึงพ่นกระแอมเสียงเบา "ข้าก็พาลูกค้ามาให้พวกท่านสองคนอย่างไรเล่า ท่านนี้มีโชคงค์รัชสี้อแพร เป็นได้เท่าวังแห่งสำนักประจิม"

คำขายอยู่ริมกำแพงวังหลวง มีหรือที่ข่าวสารไม่ว่องไวทั่วถึง ทั่วทั้ง

สำนักประจิมก็มีคนแซ่วังเพียงคนเดียว ได้ยินชื่อเสียงเรียงนามแล้ว
หญิงเจ้าของร้านก็มุ่งไปชั่วขณะ ก่อนจะหน้าถอดสีทันที เรียก 'ได้เท่าวัง'
ด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ พริบตาเดียวก็คว้าผ้าเช็ดโต๊ะหายวับจนไม่เห็นเงา

พวกเขายังไม่ทันนั่งให้หายเหนื่อย ก็ยวน้ำและบะหมี่เกี๊ยวน้ำสองชามใหญ่
กับแป้งทอดสี่ชิ้นใหญ่ก็ถูกยกมา ปริมาณดูแล้วมากกว่าปกติสองเท่า

ถึงพื้นออกกล่าวกลัวหัวเราะไม่ได้ "บารมีของได้เท่าวังสะท้อนก็ก้อง
ทั่วไต้หวัน แม้กระทั่งร้านขายเกี๊ยวน้ำแฝงลอยก็ยังเป็นที่รู้จัก!"

วังจ้อส่งเสียงอี "เห็นที่ข้าต้องระวังว่าเจ้าจะเอาชื่อข้าไปแอบอ้างเสียแล้ว!"

ขุนนางพลเรือนคนอื่นๆ ที่เจอเขา ไม่มีใครไม่พรันพรึงยำเกรง หรือไม่ก็
ตั้งป้อมระแวงเต็มที่ มีเพียงถึงพื้นที่เป็นช้อยกเว้น คนผู้นี้พูดจาอารมณ์ขัน
ถ้อยคำน่าสนใจ คิดหยอกล้อก็หยอกล้อ แต่ไม่ถึงขั้นไม่ให้เกียรติ กลับให้ความ
รู้สึกผ่อนคลายเป็นกันเอง ผู้ที่มียศตำแหน่งสูงอย่างวังจ้อมินัสยพิลึกบางอย่าง
ผู้อื่นเคารพพนบอบเขา เขากลับไม่เห็นอยู่ในสายตา แต่กับถึงพื้น เขากลับ
รู้สึกชอบใจ

ถึงพื้นเลื่อนจานใส่แป้งทอดไปตรงหน้าเขา ระบายยิ้มบนใบหน้า ขณะ
กำลังจะเอ่ยปาก อีกฝั่งก็มีคนเข้ามา เห็นลูกค้านั่งกันเต็มทุกโต๊ะแล้ว เหลือเพียง
โต๊ะของพวกเขาที่ยังเหลือที่ว่างอีกสองที่ จึงเดินมานั่งลงโดยไม่ถามไถ่สักคำ

วังจ้อถลึงตา "ไม่มีตาหรือ โต๊ะนี้มีคนนั่งอยู่!"

อีกฝ่ายยิ้มเยาะ "โอหังไม่เบา โต๊ะนี้มีชื่อเจ้าเขียนอยู่ริ พวกข้าถึงนั่งไม่ได้
รู้หรือไม่ว่าพวกข้าเป็นใคร"

ย่าแยะแล้ว!

ได้เท่าถึงก้มหน้าดื่มน้ำแกงไปคำหนึ่ง ลอบไว้อาลัยให้อีกฝ่ายเงียบๆ

เป็นไปตามคาด ได้ยินวังจ้อแค้นหัวเราะเสียงเย็น "ข้าไม่สนว่าพวกเจ้า
จะเป็นใคร ต่อหน้าข้า ต่อให้เป็นมังกรก็ต้องนอนขด เป็นเสือก็ต้องนอนหมอบ
ที่นี่ไม่ใช่ที่ที่พวกเจ้านั่งได้ใสหัวไป!"

ถึงพื้นงยหน้าขึ้น พบว่าอีกสองคนก็สวมชุดทั่วไป แต่กลับซ่อนกลิ่นอาย
อาจหาญเหิมเกริมไม่อยู่ รูปร่างกำยำ มองแล้วน่าจะเป็นยอดฝีมือที่รับมือศัตรู

ในขณะที่เขากำลังกระวีกระวาดดับโหระ สองคนนั้นกลับยังไม่รู้ที่ตาย เห็นวัจจือกับถึงพัน คนหนึ่งอ่อนช้อยงดงามราวกับสตรี ส่วนอีกคนเห็นชัดว่าเป็นบัณฑิตสุภาพ จึงเอ่ยปากหยอกล้อ "นี่เป็นบัณฑิตกับสาวน้อยที่แต่งเป็นชายสกุลได้ออกมาเที่ยวเล่นกันละนี่ เป็นแม่ฉางน้อยตัวเล็กๆ" ยังไม่รู้เขาเรื่อง

เพียงนี้ ต่อไปถ้าออกเรือนแล้วจะไม่กลายเป็นแม่เสีย อบรมให้สามีว่าง่าย เชื้อฟังไปเลยหรือ"

พรรคพวกของคนคนนั้นก็ขบขันตาม "เจ้าผิดแล้ว ไม่แน่พอปิดประตู คนก็เปลี่ยน ถ้าเอานิสัยเผ็ดร้อนนี้ไปใช้บนเตียง อ้อหือ นั่นก็น่าดื่มด่ำลึ้มลอง แล้ว กลัวแต่ว่าบัณฑิตผู้เรียบร้อยจะรับมือแม่นางน้อยผู้เผ็ดร้อนเช่นนี้ไม่ได้ เสียมากกว่า!"

ถึงพันหนึ่งเจียบ

เขาไม่รู้ว่าในใจของขันทีคิดอย่างไร ทว่าจากมุมมองของบุรุษทั่วไป พวกเขาย่อมไม่ชอบใจกับการถูกมองว่าเป็นอิสตรีแน่นอน โดยเฉพาะผู้ที่กุมอำนาจใหญ่อย่างวังจื้อ คนที่ไม่เห็นสภาพนางและหกกรมอยู่ในสายตา ผู้ที่กล้าเหยียดหยามคนผู้นี้ซึ่งหน้าคาคว่ายังไม่ถือกำเนิด

ราวกับต้องการตอบสนองของความคิดของถึงพัน วังจื้อตอบโต้ะโครม "สารเลว! พวกเจ้าไม่อยากรออยู่ต่อแล้วใช่ไหม!"

อันว่าอำนาจเป็นยาปลุกกำหนดที่ทรงประสิทธิภาพที่สุด อย่าเห็นววังจื้อเป็นขันที รูปลักษณะก็ถูกสองคนนี้นำมาล้อเลียน ความจริงแล้ว นิสัยใจคอของเขาเป็นลูกผู้ชายยิ่งกว่าเหล่านุรุษ ส่วนพละกำลัง...ถึงพันเองก็เคยสัมผัสมาด้วยตนเองแล้ว ซึ่งแข็งแกร่งกว่าเขามาก

เมื่อวังจื้อตอบโต้ะ แม้โต้ะจะไม่ได้แยกออกเป็นเสียงๆ ในทันทีเหมือนอย่างในบทประพันธ์ ทว่าตะเกียบจานชามลั่นกระดอนขึ้น น้ำแกงหกกระเซ็น แม้แต่แขนเสื้อของได้ทำดังก็เปียกไปหลายส่วน

"..."

ถึงพันหมดคำพูดแล้วจริงๆ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ก็อย่าหวังจะได้กินเกี้ยวน้ำเลย

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622160.html>